

ся молихъ. Ето и единъ подпирателенъ столъ кой-то е добръ за това.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Не. Казвамъ че не е възможно. Не, помежду страшни-тъ мысли кой-то миватъ прѣзь умъ-тъ ми, такава не ми е дошла никога. Е, що? Е, що? Вдигате вече пожъ-тъ! Чакайте, Дженаро! Имамъ да ви казвамъ нѣщо!

ДЖЕНАРО

Казвай скоро.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Хвърли пожъ-тъ, злочестій! Хвърли го, ти казвамъ! Ако да знаеше. . . — Дженаро! Знаеш ли кой си ты? Знаеш ли коя съмъ азъ? Ты не знаеш колко съмъ ти близка! Тръба ли да му избяжъхъ всичко? Сѣща-та кръвъ тече въ жилытъ ни, Дженаро. Баща ти е Иванъ Борджія, Гандійскый херцогъ!

ДЖЕНАРО

Азъ, вашъ братъ! Ахъ! ви сте моя леля! Ахъ! госпоже!

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Негова леля!

ДЖЕНАРО

Ахъ! Азъ съмъ твой братовчедъ. Ахъ! майка ми ли е тѣзи нещастна Гандійска княгиня която Борджиутъ направихъ толко злочеста! Госпоже, майка ми ми говори за тебе въ това писмо. Вы сте отъ число-то на тѣзи безчеловѣчны роднини за кои-то ми говори съ отвръщеніе, кои-то убихъ баща ми и които потопихъ съдба-та ѝ въ